

Sygn. akt XVII AmE 278/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dawniej: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w W.)

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dawniej: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w W.) od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2019 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 278/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 30 grudnia 2019 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a, art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 2a pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, ze zm.) w związku z art 9a ust 1a pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art 30 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne a także w związku z art. 186 ust 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł, że:

1) przedsiębiorca: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W., nie wywiązał się w 2014 r., z określonego w art 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

świadczenia pochodzenia, o którym mowa w art. 9a ust. 1 lub w art 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, wydanej dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 2,

2) za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzam przedsiębiorcy: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W., karę pieniężną w kwocie 406 049,32 zł (słownie: czterysta sześć tysięcy czterdzieści dziewięć złotych, trzydzieści dwa grosze).

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W., zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 9a ust. 1 i ust. 1a pkt 2) Prawa energetycznego (w brzmieniu do 3 kwietnia 2015 r.) oraz § 3 pkt 3) Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (w brzmieniu od 7 czerwca 2014 r. do 1 lipca 2018 r.) (dalej jako: "Rozporządzenie OZE") w zw. z art. 3 pkt 13a) Prawa energetycznego poprzez ich błędne zastosowanie i bezzasadne przyjęcie w Decyzji, że na podstawie ww. przepisów Spółka była zobowiązana do uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej lub uiszczenia opłaty zastępczej (dalej łącznie jako „Obowiązek OZE”) w odniesieniu do wolumenu energii elektrycznej przekazanej przez Spółkę najemcom, w sytuacji gdy przekazanie energii elektrycznej najemcom przez Spółkę nie może być zaliczone do „sprzedaży energii elektrycznej odbiorcy końcowemu”, o której mowa w § 3 pkt 3) Rozporządzenia OZE (w brzmieniu od 7 czerwca 2014 r. do 1 lipca 2018 r.) w zw. z art. 9a ust. 1 i ust. 1a pkt 2) oraz art. 3 pkt 13a) Prawa energetycznego, a tym samym nie może stanowić podstawy do ustalenia zakresu Obowiązku OZE nałożonego na Spółkę;

2. naruszenie art. 9a ust. 1 i ust. 1a pkt 2) Prawa energetycznego (w brzmieniu do 3 kwietnia 2015 r.) oraz § 3 pkt 3) Rozporządzenia OZE (w brzmieniu od 7 czerwca 2014 r. do 1 lipca 2018 r.) w zw. z art. 3 pkt 13a) Prawa energetycznego poprzez ich błędną interpretację polegającą na przyjęciu w zaskarżonej Decyzji, że odbiorcą końcowym mogą być najemcy, w sytuacji gdy odbiorcą końcowym w myśl Prawa energetycznego była Spółka. Ponadto, Spółka nie nakładała na najemców dodatkowych opłat związanych z dostarczaniem energii elektrycznej oraz nie prowadziła w 2014 r. działalności gospodarczej związanej ze sprzedażą energii elektrycznej, a umowy najmu zawierane między Spółką a najemcami w sposób wyraźny odróżniały opłaty za dostarczanie najemcom energii elektrycznej od opłat serwisowych oraz opłaty za utrzymanie wewnętrznych linii zasilających Centrum (...);

3. naruszenie art. 9a ust. 1 i ust. 1a pkt 2) Prawa energetycznego (w brzmieniu od 11 września 2013 r. do 3 kwietnia 2015 r.) i § 3 pkt 3) Rozporządzenia OZE (w brzmieniu od 31 grudnia 2012 r. do 6 czerwca 2014 r.) poprzez ich niewłaściwą interpretację oraz § 1 pkt 2) i §2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 5 maja 2014 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii („Rozporządzenie Zmieniające”) i art. 2 Konstytucji poprzez ich niezastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem w zaskarżonej Decyzji, że przepisy prawa określały zakres Obowiązku OZE spoczywającego na podmiocie, o którym mowa w art. 9a ust. 1a pkt 2) Prawa Energetycznego (w brzmieniu od 11 września 2013 r. do 3 kwietnia 2015 r.), za okres od 1 stycznia do 6 czerwca 2014 r., podczas gdy w okresie od 1 stycznia do 6 czerwca 2014 r. brak było przepisu określającego zakres Obowiązku OZE spoczywającego na podmiocie, o którym mowa w art. 9a ust. 1a pkt 2) Prawa energetycznego (w brzmieniu od 11 września 2013 r. do 3 kwietnia 2015 r.), i - z uwagi na treść § 2 Rozporządzenia Zmieniającego oraz art. 2 Konstytucji - brak jest podstaw do określania zakresu Obowiązku OZE za okres od 1 stycznia do 6 czerwca 2014 r. w oparciu o § 3 pkt 3) Rozporządzenia OZE (w brzmieniu

od 7 czerwca 2014 r. do 1 lipca 2018 r.), a w konsekwencji brak jest podstaw do zarzucania Spółce niewykonania lub niepełnego wykonania Obowiązku OZE w okresie od 1 stycznia do 6 czerwca 2014 r. z uwagi na brak możliwości określenia zakresu tego obowiązku w tym okresie;

4. naruszenie art. 217 Konstytucji w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 1a) Prawa energetycznego (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2016 r.) w zw. z art. 9a ust. 4 Prawa energetycznego oraz w zw. z § 3 pkt 3) Rozporządzenia OZE (w brzmieniu od 7 czerwca 2014 r. do 1 lipca 2018 r.) przez niezastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem, że istnieją podstawy do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej z tytułu zarzuconego naruszenia Obowiązku OZE i określenia wysokości tej kary, podczas gdy w okresie obejmującym 2014 r. przepisy prawa przewidywały z naruszeniem art. 217 Konstytucji, że istotne elementy Obowiązku OZE, który stanowi daninę publiczną, są określane i ogłaszane w sposób inny niż w ustawie, tj.:

(a) zakres Obowiązku OZE - jako podstawowy element konstrukcyjny Obowiązku OZE wpływający na jego koszt oraz wysokość kar z tytułu naruszenia - jest określany w akcie podustawowym - rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 9a ust. 9 Prawa Energetycznego, zaś

(b) wysokość jednostkowej opłaty zastępczej - jako podstawa do określenia opłaty zastępczej i kary z tytułu ich naruszenia - jest ustalana przez Prezesa U RE i publikowana w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki;

5. naruszenie art. 9a ust. 1 i ust. 1a pkt 2) Prawa energetycznego (w brzmieniu do 3 kwietnia 2015 r.) oraz § 3 pkt 3) Rozporządzenia OZE (w brzmieniu od 7 czerwca 2014 r. do 1 lipca 2018 r.) poprzez bezzasadne ustalenie, że Spółka naruszyła określony w tych przepisach Obowiązek OZE w odniesieniu do energii elektrycznej przekazanej w 2014 r. do najemców Spółki, co skutkowało również naruszeniem art. 56 ust. 1 pkt 1a) Prawa energetycznego (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2016 r.) poprzez błędne zastosowanie i nałożenie na Spółkę kary pieniężnej z tytułu zarzuconej Spółce niepełnej realizacji Obowiązku OZE za rok 2014;

6. naruszenie art. 105 § 1 KPA w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 1a) Prawa energetycznego (w brzmieniu do 24 stycznia 2019 r.) poprzez brak umorzenia postępowania i nałożenie na Powoda kary pieniężnej z tytułu zarzuconego naruszenia Obowiązku OZE, pomimo braku podstaw faktycznych i prawnych do nałożenia na Powoda kary pieniężnej.

7. naruszenie art. 7 i 77 § 1 k.p.a. w zw., z 75 k.p.a. polegające na niepodjęciu z urzędu przez Organ wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, dokonanie oceny materiału zgromadzonego w sposób uproszczony, w szczególności nie odniesienie się do całokształtu materiału dowodowego w sprawie;

8. naruszenie art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 107 § 3 KPA poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego koniecznego do rozstrzygnięcia w sprawie, jak również poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego z przekroczeniem zasad swobodnej oceny dowodów, co skutkowało w szczególności na błędnym przyjęciu, że:

- najemcy, a nie Spółka byli odbiorcami końcowymi, w myśl Prawa Energetycznego;
- praktyka przyjęta przez Spółkę w umowach najmu była niedopuszczalna, przy czym rozliczanie opłat eksploatacyjnych oraz opłat za serwisowanie urządzeń stanowiących część składową budynku są powszechną praktyką przyjętą na rynku najmów powierzchni biurowych oraz magazynowych;
- opłata za utrzymanie linii zasilającej stanowi dodatkową opłatę za dostarczanie energii elektrycznej, a nie opłatę za utrzymanie części składowych nieruchomości, służącą prawidłowej realizacji umów najmu;
- Spółka w 2014 r. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży energii elektrycznej w sposób zorganizowany i ciągły, przy czym Spółka w 2014 r. nie prowadziła zupełnie takiej działalności;

oraz braku wskazania okresu dla ustalenia brzmienia § 3 pkt 3) Rozporządzenia OZE zastosowanego w sprawie, co uniemożliwia ustalenie przepisów zastosowanych przez Organ w celu ustalenia zakresu Obowiązku OZE w okresie od 1 stycznia do 6 czerwca 2014 r.;

9. naruszenie art. 56. ust. 6 Prawa energetycznego poprzez brak uwzględnienia stopnia szkodliwości czynu oraz okoliczności naruszenia przepisów Ustawy, stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowanie Spółki i jej możliwości finansowych;

Jednocześnie zarzucił również:

10. naruszenie art. 108 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) i art. 91 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji z dnia 2 kwietnia 1997 r. i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej („TUE”) w zw. z art. 9a ust. 1 i ust. 1a pkt 2) Prawa energetycznego (w brzmieniu do 3 kwietnia 2015 r.) oraz art. 56 ust. 1 pkt 1a (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2016 r.) oraz akapitem pierwszym punktu 4 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 sierpnia 2016 r. w sprawie (...) poprzez nałożenie na Spółkę kary pieniężnej z tytułu zarzuconego Spółce niezrealizowania Obowiązku OZE w oparciu o przepisy krajowe, których wprowadzenie do polskiego porządku prawnego nastąpiło z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE (klauzula standstill).

Mając powyższe na uwadze wniósł o:

1) uchylenie Decyzji Prezesa URE z dnia 30 grudnia 2019 r., wydanej w sprawie o sygn. akt: (...) w całości.

względnie o:

2) zmianę Decyzji Prezesa URE z dnia 30 grudnia 2019 r., wydanej w sprawie o sygn. akt: (...) poprzez umorzenie postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Spółce z powodu jej bezprzedmiotowości;

Ponadto, wniósł o:

- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów wskazanych poniżej oraz w uzasadnieniu odwołania na okoliczności i fakty tam wskazane (okoliczności i fakty, na które powoływane są poszczególne dowody, zostały szczegółowo opisane w punktach uzasadnienia, w których wskazano poszczególne dowody):

a) Umowy najmu z (...) sp. z o.o. z dnia 1 sierpnia 2013 r., Umowy najmu z (...) Sp. z o.o. z dnia 7 lutego 2012, Umowa najmu z (...) S.A. z dnia 6 stycznia 2004 r. - celem wykazania następujących faktów:

- zawierania przez Spółkę umów z najemcami, w których określono przez najemcę ponoszenie na rzecz Spółki kosztów czynszu, opłaty eksploatacyjnej oraz opłat związanych z dostarczaniem mediów,

- Spółka była upoważniona do obciążenia najemców udokumentowanymi kosztami zużytej energii elektrycznej, ustalonymi na podstawie wskazań podliczników "z tytułu korzystania z energii elektrycznej pobieranej przez urządzenia znajdujące się w Lokalu i inne urządzenia pomocnicze, a także klimatyzacyjne",

- przyjętego modelu rozliczeń zużytej przez Najemcę energii elektrycznej,

- ustalania wysokości opłat za energię w sposób zapewniający wyłącznie pokrycie ponoszonych przez odbiorcę kosztów zakupu energii elektrycznej. Spółka nie naliczała żadnej marży w związku z dostarczaną energią elektryczną.

b) Umowy najmu z (...) sp. z o.o. z dnia 1 sierpnia 2013 r., Umowy najmu z (...) Sp. z o.o. z dnia 7 lutego 2012 - celem wykazania następujących faktów: pobieraniem opłaty w wysokości 8 % jako opłaty związanej z utrzymaniem linii zasilającej (...), która była opłatą quasi serwisową, za utrzymanie części składowej Centrum (...), służących do zapewnienia ciągłości świadczenia usług przez Spółkę na rzecz Najemcy, w tym dostarczania mediów. Powyższa opłata została zaakceptowana przez najemców na zasadzie swobody umów.

c) Pisma Spółki z dnia 14 listopada 2019 r., wraz z załącznikami celem wykazania, że Spółka rozpoczęła prowadzenie działalności koncesjonowanej, polegającej na sprzedaży energii elektrycznej dopiero od dnia 1 stycznia 2015 r. i w roku 2014 nie zawierała żadnych umów dotyczących sprzedaży energii elektrycznej.

d) Pisma Spółki z dnia 12 marca 2017 r. wraz z załącznikami, celem wykazania, że Spółka posiadała w budynku 14 transformatorów zmieniających dostarczone napięcie z 15KV na 380V i m.in. ponosiła około 4% strat energii z tego tytułu, co wynika z praw fizyki i powinno być wiedzą znaną URE.

e) Umów zakupu energii elektrycznej z (...) S.A celem wykazania, że to Spółka, a nie najemcy byli odbiorcami końcowymi energii elektrycznej, a Spółka nie była

przedsiębiorca energetycznym w myśl Prawa Energetycznego.

f) Pisma z dnia 14 listopada 2019 r. wraz z załącznikami, w szczególności pismo (...) w sprawie realizacji obowiązków wynikających z Umowy Sprzedaży Energii Elektrycznej za rok 2014 , celem wykazania, że Obowiązek OZE został wykonany przez (...) S.A., która sprzedawała energię budynku Centrum (...), a Spółka nie prowadziła odrębnej sprzedaży.

g) Skorygowanej ankiety za rok 2014, stanowiąca załącznik do pisma z dnia 14 listopada 2019 r., celem wykazania, że Spółka nie sprzedawała energii elektrycznej w 2014 r. oraz w związku z tym nie osiągnęła przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej.

- rozpoznanie sprawy na rozprawie (art. 148¹ § 3 KPC),

- zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów zawartych w aktach sprawy na okoliczność niewypełnienia przez powoda obowiązku opisanego szerzej w treści zaskarżonej decyzji,
3. pominięcie wniosków dowodowych powoda, jako nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i stwierdzonych dokumentami zebranymi w toku postępowania administracyjnego,
4. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Powód w odpowiedzi na odpowiedź na odwołanie, pismem z dnia 22 grudnia 2021 roku podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 2 lipca 2015 r. (znak: (...)), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej: „Prezesem URE”), działając na podstawie art 28 ust. 2 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), zwrócił się do przedsiębiorcy: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. (zwanego dalej: „Przedsiębiorcą”) z prośbą o udzielenie informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej. /k. 1-7 akt adm./

W odpowiedzi na ww. wezwanie Przedsiębiorca, pismem z dnia 6 sierpnia 2015 r. poinformował, że uzyskał koncesję na obrót energią elektryczną w dniu 10 marca 2014 r. działalność w ramach „licencji” podjął z dniem 1 września 2014 r. W związku z powyższym dane wskazane przy piśmie Przedsiębiorcy odnoszą się do okresu od września 2014 r. do grudnia 2014 r. Przedsiębiorca poinformował także, że w okresie sprawozdawczym nie podpisał żadnej umowy sprzedaży energii elektrycznej, a energię sprzedawał na zasadzie refaktury. Z przekazanych przy ww. piśmie informacji wynikało, że Przedsiębiorca w 2014 r. sprzedał odbiorcom końcowym na zasadzie refaktury 2.864,618 MWh energii elektrycznej. /k. 8-11 akt adm./

W celu wyjaśnienia stanu faktycznego Urząd Regulacji Energetyki pismami z dnia 31 marca 2017 r. (znak: (...)), z dnia 21 kwietnia 2017 r. (znak: (...)) oraz z dnia 9 sierpnia 2019 r. (znak: (...)) wezwał Przedsiębiorcę do przesłania dodatkowych dokumentów i informacji dotyczących sprzedaży energii elektrycznej do odbiorców końcowych, w tym dokumentów potwierdzających sprzedaż energii elektrycznej na zasadzie refaktury. /k. 12-13, 142-143, 186-187 akt adm./

Przedsiębiorca udzielił odpowiedzi na ww. wezwania pismami z dnia 12 kwietnia 2017 r. oraz z dnia 16 maja 2017 r. /k. 145 / Ponadto Przedsiębiorca poinformował, iż przyjął w 2014 r. do rozliczeń ze swoimi odbiorcami cenę jednostkową „ryczałtową” w wysokości 0,31zł/kWh, gdyż znał z góry cenę zakontraktowanej energii elektrycznej na cały rok, natomiast cena za usługę dystrybucji została wyznaczona na bazie roku poprzedniego. Przedsiębiorca wyjaśnił także, że pięciu odbiorcom energii elektrycznej naliczał dodatkowo opłatę za utrzymanie linii wewnętrznych zasilających, która stanowiła 8% wartości ich opłaty za energię elektryczną. /k. 15, 18-19, 20-141, 145-185 akt adm./

Prezes URE zawiadomieniem z dnia 1 października 2019 r. zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2014, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub art 9o ust 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 9a ust 5 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obliczonej w sposób określony w art 9a ust 2 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.). Ponadto wezwał Przedsiębiorcę do przesłania wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie jego sytuacji finansowej w roku 2018. /k. 189-191 akt adm./

Dnia 25 października 2019 r. Przedsiębiorca zapoznał się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego. /k. 193 akt adm./

Pismem z dnia 14 listopada 2019 r. Przedsiębiorca poinformował, że podjął działalność w zakresie obrotu energią elektryczną w terminie 6 miesięcy od dnia wydania koncesji (tj. od dnia 10 marca 2014 r.), natomiast sprzedaż energii elektrycznej do odbiorców końcowych rozpoczął z dniem 1 stycznia 2015 r. Przedsiębiorca podkreślił, iż w 2014 r. posiadał zawartą umowę zakupu energii elektrycznej z (...) SA. Umowa ta precyzowała, że energia elektryczna kupiona przez Przedsiębiorcę w okresie styczeń - sierpień 2014 r. zostanie zakupiona na potrzeby Przedsiębiorcy jako odbiorcy końcowego, natomiast w okresie wrzesień - grudzień 2014 r. na potrzeby własne Przedsiębiorcy – jako podmiotu koncesjonowanego. Przedsiębiorca podkreślił, że zakupiona przez niego energia zawierała koszty realizacji obowiązków umorzeniowych, które to obowiązki (od tej energii) zrealizował (...) S.A.. Na potwierdzenie powyższego Przedsiębiorca załączył kopie zawartych z (...) S.A. umów dotyczących sprzedaży w 2014 r. energii elektrycznej oraz oświadczenie (...) S.A., z którego wynika, że cały wolumen energii zakupiony przez Przedsiębiorcę był traktowany przez (...) S.A. jako sprzedaż na potrzeby własne Przedsiębiorcy oraz, że (...) S.A. dokonał odpowiednich umorzeń certyfikatów lub uiszczenia opłaty zastępczej od tego wolumenu. Przedsiębiorca wyjaśnił też, że refakturowanie kosztów energii elektrycznej odbywało się w ramach działalności w zakresie najmu powierzchni biurowej, a refaktura miała wyłącznie na celu pokrycie kosztów energii elektrycznej oraz kosztów obsługi biurowej, kosztów amortyzacji,

utrzymania i konserwacji sieci oraz transformatorów. Do ww. wyjaśnień Przedsiębiorca dołączył korektę ankiety przekazanej przy ww. piśmie z dnia 6 sierpnia 2015 r. oraz wniósł o umorzenie postępowania. /k. 198-269 akt adm./

Pismem z dnia 22 listopada 2019 r., Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. /k. 270 akt adm./

Przedsiębiorca w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. /okoliczność bezsporna/

W dniu 30 grudnia 2019 roku Prezes URE wydał decyzją nr(...) /k. 271-275 akt adm./

Z dniem 31 grudnia 2021 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W. została przekształcona w trybie art. 551 § 1 k.s.h. w (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. /k. 84-86, 87-92 akt sądowych/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazywane przez powoda zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego w postępowaniu administracyjnym nie mogły skutkować uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji. Niniejsze postępowanie sądowe zainicjowane odwołaniem powoda od decyzji Prezesa URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradiktoryjnego, a Sąd rozstrzyga sprawę merytorycznie.

Zgodnie z treścią art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9, są obowiązani uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub 9o ust. 1, wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiścić opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 2. W myśl art. 9a ust. 5 pkt 1 tej ustawy - opłaty zastępcze, o których mowa w ust. 1 pkt 2, stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i uiszcza się je na rachunek bankowy tego funduszu do dnia 31 marca każdego roku, za poprzedni rok kalendarzowy. Zgodnie zaś z art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązek, o którym mowa w ust. 1 i 8, realizuje przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędących odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w pkt 1.

Zgodnie z treścią § 3 - obowiązującego do dnia 1 lipca 2018 r. - rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. z 2012 r. poz. 1229, ze zm., dalej: „Rozporządzenie”), obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia albo uiszczenia opłaty zastępczej za rok 2014 uznaje się za spełniony, jeżeli udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia, które przedsiębiorstwo energetyczne przedstawiło do umorzenia, lub uiszczonej przez

przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej, w wykonanej całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej przez to przedsiębiorstwo odbiorcom końcowym, wyniósł nie mniej niż 13 %.

W niniejszej sprawie bezsporne były okoliczności dotyczące tego, że powód posiada koncesję na obrót energią elektryczną, udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 6 marca 2014 r., numer: (...) na okres od dnia 10 marca 2014 r. do dnia 10 marca 2029 r. Z treści informacji udzielonych przez powoda Prezesowi URE w toku postępowania administracyjnego wynika, że powód dokonał w 2014 roku sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 8 008,062 MWh (k. 185v akt adm.).

Z powyższego istotnie wynika, że powód zobowiązany był w terminie do dnia 31 marca 2015 r. do uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia w ilości 1041,048 MWh, względnie uiszczenia opłaty zastępczej odpowiadającej temu wolumenowi i wynoszącej(...)zł (1 041,048 MWh x (...) zł/MWh⁽¹⁾), czego jednakże powód nie uczynił.

W niniejszej sprawie powód kwestionował istnienie powyższego obowiązku twierdząc, że w świetle zawartych z najemcami powierzchni w Centrum (...) umów najmu, Spółka była upoważniona do obciążenia najemców udokumentowanymi kosztami zużytej energii elektrycznej, ustalonymi na podstawie wskazań podliczników "z tytułu korzystania z energii elektrycznej pobieranej przez urządzenia znajdujące się w Lokalu i inne urządzenia pomocnicze, a także klimatyzacyjne". Powód wskazał też, że w sposób precyzyjny i jednoznaczny określił sposób przenoszenia kosztów energii elektrycznej w stosunku 1:1. Wysokość opłat została ustalona w sposób zapewniający wyłącznie pokrycie ponoszonych przez odbiorcę kosztów zakupu energii elektrycznej. Powód nie naliczał żadnej marży w związku z dostarczaną energią elektryczną. Powód naliczał co prawda zryczałtowane opłaty z tytułu kosztów poniesionych przez wynajmującego powoda na utrzymanie wewnętrznych linii zasilających (...), jednakże, opłaty te związane były z utrzymaniem linii zasilającej (...). Powód dodał też, że w umowach najmu wyraźnie zostały rozdzielone koszty zakupu energii elektrycznej oraz koszty związane z usługami Spółki na rzecz najemców, dotyczących Centrum (...), w tym utrzymaniem części składowych budynku, służących do zapewnienia ciągłości świadczenia usług przez Spółkę na rzecz najemcy, w tym dostarczania mediów. W konsekwencji powód przyjął, że w 2014 r. nie zawarł żadnej umowy na sprzedaż energii elektrycznej, a energię elektryczną dostarczał swoim najemcom wyłącznie na podstawie refaktury. Ponadto, posiadał umowę zakupu energii elektrycznej z (...) S.A., która precyzowała, że energia elektryczna kupiona przez Spółkę w okresie styczeń - sierpień 2014 r. zostanie zakupiona na potrzeby Spółki jako odbiorcy końcowego, natomiast w okresie wrzesień - grudzień 2014 r. zostanie zakupiona na potrzeby własne Spółki. W konsekwencji, cały wolumen energii elektrycznej zakupiony przez Spółkę był traktowany przez (...) S.A. jako sprzedaż na potrzeby własne Spółki oraz, że (...) S.A. dokonało odpowiednich umorzeń certyfikatów lub uiszczenia opłaty zastępczej od tego wolumenu.

W przekonaniu Sądu argumentacja powoda jest niezasadna. Wbrew twierdzeniom powoda, powód nabywał energię elektryczną nie na potrzeby własne, lecz celem jej odsprzedaży odbiorcom końcowym, czyli najemcom na ich użytek własny. Rację ma pozwany, że treść umów cywilnoprawnych, nie może wpływać na zakres obowiązków publicznoprawnych. Tym samym, brak jest możliwości, aby przy pomocy tych umów - niezależnie od zakresu więzi obligacyjnej, ani też dominującego elementu świadczenia - modyfikować, czy wyłączać odpowiedzialność z tytułu deliktu administracyjnego. Powyższego nie zmienia też wskazywana w treści odwołania okoliczność, że pomimo tego, iż w 2014 r. powód uzyskał koncesję na obrót energią elektryczną, to w 2014 r. nie zawarł żadnej umowy na sprzedaż energii elektrycznej, a energię elektryczną dostarczał swoim najemcom wyłącznie na podstawie refaktury. Powód nie kwestionował faktu, że wystawiał najemcom odrębne faktury z tytułu sprzedaży energii elektrycznej. Niespornym jest również, że uzyskiwał nie tylko zapłatę za energię elektryczną dostarczoną poszczególnym najemcom, lecz stosował inny poziom kosztów, czyli stosował inne ceny oraz naliczał dodatkowe opłaty. Nie była to zatem wyłącznie refaktura kosztów nabytej od (...) S.A. energii elektrycznej. Sąd podziela pogląd prezentowany w doktrynie, że: „Zwolnieniem z realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 PrEnerg, jest objęta sprzedaż dokonywana na zasadach refakturowania nabytej energii, gdy działalność prowadzona jest zgodnie z przepisami określonymi w art. 45a PrEnerg. Sprzedaż energii elektrycznej jest wówczas rozliczana na poszczególnych jej odbiorców na zasadzie refakturowania kosztów zakupu tej energii od sprzedawcy według przyjętego klucza

podziału tych kosztów. Nie ma wówczas możliwości pokrycia wszystkich kosztów uzasadnionych, a w szczególności kosztów eksploatacji i remontów, amortyzacji związanych z infrastrukturą elektroenergetyczną wykorzystywaną do prowadzenia działalności, co jest możliwe dopiero po uzyskaniu koncesji i zatwierdzeniu przez Prezesa URE taryfy. W przypadku refakturowania energia elektryczna powinna być kupowana przez refakturowującego na podstawie zestawu cen zawierającego koszty realizacji obowiązków, o których stanowi art. 9a ust. 1 PrEnerg, przez sprzedawcę energii. Energia elektryczna rozliczana z odbiorcą na podstawie refaktury musi zostać zadeklarowana sprzedawcy jako wykorzystana na potrzeby własne podmiotu dokonującego refakturowania. W takiej sytuacji podmiot refakturowujący zakup energii elektrycznej nie wykonuje działalności gospodarczej, zatem całość nabywanej przez siebie energii powinien deklarować podmiotowi dokonującemu sprzedaży/zakupu na jego rzecz jako sprzedaż/zakup na potrzeby własne i to wówczas ten podmiot jest zobligowany do realizacji obowiązków, o których mowa w art. 9a ust. 1 PrEnerg.” (M. Kuliński (red.), Prawo energetyczne. Komentarz, Warszawa 2017, komentarz do art. 9a Pe za: Z. Muras, M. Swora (red.), Prawo energetyczne. Tom I, Legalis). W świetle powyższego, w niniejszej sprawie przyjęć należało, że powód jedynie posłużył się konstrukcją refakturowania kosztów energii elektrycznej. W rzeczywistości bowiem, jak sam przyznał, nie dokonywał jedynie refakturowania kosztów zakupu tej energii od sprzedawcy (ceny sprzedaży energii, zawierającej w sobie koszty umorzenia praw majątkowych lub wniesienia opłat zastępczych - według oświadczenia PGE Obrót S.A. – k. 231 akt adm.), lecz doliczał opłaty dotyczące różnego rodzaju kosztów. Jak sam powód wskazał w odwołaniu oraz piśmie przygotowawczym z dnia 22 grudnia 2021 roku, były to opłaty związane z energią elektryczną, czyli związane z odpowiednim serwisowaniem linii zasilającej lub ponoszonymi kosztami związanymi z przekazywaniem energii, skalkulowane w oparciu o ilość energii zużytej przez obciążanych nimi najemców. Powyższego faktu nie zmienia również wyjaśnienie powoda, że różnica w wysokości (...) zł/kWh styczniu 2014 i (...) zł/kWh lutym 2014 pomiędzy kosztem zakupu energii z zewnątrz (obróć + dystrybucja), a przeniesionym kosztem dostarczenia energii do lokalu, wynika tylko i wyłącznie z przyjętej w księgowości uproszczonej metodologii wyznaczenia ryczałtowej ceny kosztów dostarczenia energii do lokalu dla całego roku 2014. Powód podniósł przy tym, że po podsumowaniu i rozliczeniu całego roku 2014 okazało się, że przyjęta ryczałtowa cena do refaktury energii w wysokości (...)zł/kWh, była bardzo zbliżona do kosztów zakupu energii z zewnątrz (obróć + dystrybucja), (...) zł/kWh i nie miała intencji zarobkowych, bo nie pokrywała wszystkich pozostałych kosztów związanych z utrzymaniem wewnętrznej infrastruktury technicznej. Podobnie w piśmie przygotowawczym z dnia 22 grudnia 2021 roku powód kwestionował, aby był przedsiębiorstwem energetycznym prowadzącym działalność gospodarczą (art. 3 pkt 12 Pe), gdyż brak działalności zarobkowej nie pozwala na zakwalifikowanie prowadzonej działalności jako gospodarczej. Twierdził też, że po jego stronie w świetle postanowień zawartych umów najmu nie było nawet intencji do czerpania zysku z udostępniania energii najemcom. Należy tu podkreślić, że powyższe jest kwestią rentowności działalności przedsiębiorcy, a zatem nie wpływa na zakres odpowiedzialności powoda za realizację obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 1 Pe. Sąd podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarty w wyroku z dnia 4 marca 2016 roku, w sprawie o sygn. akt VI ACa 42/15, w którym wskazano, że: „Jeżeli więc przedsiębiorstwo samo nie jest odbiorcą końcowym w rozumieniu art. 3 pkt 13a prawa energetycznego, tj. odbiorcą dokonującym zakupu paliw lub energii na własny użytek, ale odsprzedaje nabytą energię odbiorcom końcowym – czyli jak czyniła to powodowa Spółka – nawet bez jakiegokolwiek zysku – nie zwalnia to tego przedsiębiorstwa od obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 1 cytowanej ustawy”. Bezprzedmiotowy był zatem zarzut powoda, że pozwany nie dokonał stosownych wyliczeń, ile potencjalnie mogły wynosić koszty przekazywania energii elektrycznej przez Spółkę najemcom, zupełnie pomijając to zagadnienie w swoich rozważaniach. Bezskutecznie też podnosił powód, że cały wolumen energii elektrycznej zakupiony przez Spółkę był traktowany przez (...) S.A. jako sprzedaż na potrzeby własne Spółki oraz, że (...) S.A. dokonało odpowiednich umorzeń certyfikatów lub uiszczenia opłaty zastępczej od tego wolumenu. Powód nie mógł zwolnić się z wykonania przedmiotowego obowiązku, twierdząc, że przedmiotowy obowiązek został już wykonany przez inny podmiot. W konsekwencji bezprzedmiotowy okazał się zarzut powoda, dotyczący błędnie uzupełnionej ankiety (k. 185v akt adm.). W świetle powyższych rozważań niezasadnie bowiem powód sugerował przyjęcie, że wolumen sprzedaży energii wyniósł 0 MWh. Zaznaczyć przy tym należy, że powód nie wykazał w niniejszym procesie, aby ilość energii sprzedanej odbiorcom końcowym w 2014 roku stanowiła inną wartość, niż wskazana przez samego powoda w toku postępowania administracyjnego, tj. 8 008,062 MWh (k. 185v akt adm.).

Z powyższych względów zasadnie przyjął pozwany w treści zaskarżonej decyzji, że powód nie wypełnił za rok 2014 obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) tj. w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia w ilości 1041,048 MWh, względnie uiszczenia opłaty zastępczej odpowiadającej temu wolumenowi i wynoszącej (...) zł (1 041,048 MWh x(...) zł/MWh⁽¹⁾). Należy też przyznać rację pozwanemu, który w odpowiedzi na odwołanie wskazał na niezasadność twierdzeń powoda, iż przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. (zwanego dalej „rozporządzeniem OZE” - Dz.U. poz. 1229, ze zm.) w brzmieniu od 1 stycznia 2014 r. do 6 czerwca 2014 r. w ogóle nie przewidywały zakresu obowiązku OZE dla przedsiębiorstwa obrotu określonego w art 9a ust. la pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne. Zasadnie bowiem zauważył pozwany, że wobec treści rozporządzenia Ministra Gospodarki zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii z dnia 5 maja 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 671), które weszło w życie z dniem 7 czerwca 2014 r., od dnia 7 czerwca 2014 roku powód nie mógł mieć wątpliwości co do wymiaru obowiązku, który zaś mógł wykonać do dnia 31 marca 2015 roku, czego jednak nie uczynił. W odniesieniu do wątpliwości konstytucyjnych przedstawionych przez powoda w odwołaniu, rację ma pozwany, że opłata zastępcza nie stanowi daniny publicznej, o której mowa w art. 217 Konstytucji. Należność ta ma bowiem alternatywny charakter, zastępczy w stosunku do świadectw pochodzenia, zaś wpływy z tych opłat, jako stanowiące przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, nie były przeznaczone do budżetu państwa, lecz na cele wspierania rozwoju odnawialnych źródeł energii.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) karze pieniężnej podlega ten, kto m.in. nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectwa pochodzenia biogazu albo nie uiszcza opłaty zastępczej. Według zaś treści art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii, stanowi iż do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa m.in. w art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii (tj. przed dniem 4 kwietnia 2015 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za nieprzestrzeganie tego obowiązku w tym okresie stosuje się przepisy dotychczasowe.

Powyższe oznacza, że dokonanie naruszenia, o którym mowa art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy - Prawo energetyczne jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej, przy czym nie jest tu wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Odpowiedzialność określona w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób opisany w treści powołanego wyżej przepisu. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Jeśli chodzi o analizę zaskarżonej decyzji i analizę przesłanek, które były wzięte pod uwagę, to wskazać należy, że zostały one wskazane prawidłowo i zaskarżona decyzja stanowi zindywidualizowany akt administracyjny w nawiązaniu do wszystkich okoliczności, które powinny być wzięte pod uwagę. Pozwany uczynił również zadość dyspozycji art. 56 ust. 2a pkt 1 ustawy i kara mieści się w granicach określonych ustawowo. Zauważenia wymaga tu okoliczność, że wobec treści wspomnianego art. 56 ust. 2a pkt 1 Pe, Prezes URE wymierzył powodowi karę w najniższej możliwej wysokości przewidzianej przepisami prawa.

Niewątpliwie w niniejszej sprawie stopień szkodliwości czynu, którego dopuścił się powód był znaczny. Należy tu zwrócić uwagę, że powód nie uiszczył opłaty zastępczej wynoszącej 312.345,63 zł, której wysokość jest istotna z punktu widzenia realizacji przewidzianych w ustawie celów (w tym wspierania projektów związanych z rozwojem m.in. odnawialnych źródeł energii) jak i z punktu widzenia realizacji zadań przez NFOŚiGW.

Uznanie szkodliwości czynu powoda w stopniu wyższym niż znikomy, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Z powyższych względów pozwany doszedł do uprawnionego przekonania, że kara w wysokości 406.049,32 zł będzie adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje, sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia SO Jolanta Stasińska